

Uredništvu Dela se zahvaljujem, da mi je poslalo na vpogled anonimko in mi dalo eno uro časa, da nanjo odgovorim. Ne bom se pritoževal, da je to kratek čas: več kot nekaj minut dela si ta tekst niti ne zasluži.

Seveda sem postavljen v okoliščino, da ne vem, kaj od anonimke bo novinar(ka) uporabil(a) za objavo. Morda se bom prisiljen oglasiti še kasneje, vendar si iskreno želim, da se Delo drži načela, da morajo biti natisnjene obtožbe, pa čeprav anonimne, vsaj do določene mere verodostojne. Moj komentar je naslednji: anonimni pisec opisuje moje poklicno življenje po prenehanju mandata ministra za zdravje in to s podatki, ki so večinoma napačni, z obtožbami, ki so se že v preteklosti izkazale za neutemeljene, in s podtikanji, ki bi bile podvržene kazenskemu pregonu, če bi bil podpisnik znan. Nobenega namena nimam, da bi se poskušal zagovarjati za del življenja, na katerega sem ponosen prav tako kot za tisto poprej, ne čutim pa potrebe, da to dokazujem tistemu ali tistim, ki menijo, da lahko zakriti za anonimko, poljubno sprevržejo vsako moje dejanje v preteklosti – in so to tudi že počeli.

Eno stvar pa bom vseeno posebej zanikal, ker želi omajati mojo verodostojnost na področju, o katerem pogosto pišem: anonimka mi očita, da sem eden od prvih privatnikov v zdravstvenem sistemu. Želim izrecno zatrditi, da nikoli v življenju, ne v tej ali kaki drugi državi, nisem prejel zasebnega plačila za svojo pomoč bolnikom ali zdravim državljanom, tudi takrat ne, ko so mi ga ponujali. Moje zasebno delo na področju izobraževanja in svetovanja se nanaša na zdravstvene delavce ali zdravstvene institucije in v ničemer ne odstopa od podobne dejavnosti, ki jo izvajajo številni drugi slovenski državljani.

Sicer pa še nasvet piscem anonimk: če me želite utišati, bi bilo morda učinkoviteje, da poskusite doseči ukinitve moje kolumne v Dnevniku.